

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP,
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

A nyiregyházi konferencia.

F. évi szeptember hó 17—21-ig tartotta egyházunk az idén évi konferenciáját Nyiregyházán. És amikor a krónikás kezébe veszi a tollat, hogy az események hű leírója legyen, valósággal zavarba van. Adva van négy nap, telve eseményekkel, hitmélyítő előadásokkal, élményekkel melyeknek mindegyike tollhegyre kívánczik s adva van egy négy oldalas lapocska szűk kerete, amelybe ezt be kellene szorítani. Nehéz és valljuk meg őszintén, — hálátlan feladat. De hiába, meg kell próbálni.

Az üdvözlő Istentisztelet szerdán este 8 órakor kezdődött, a kezdőének után. (Hall. 150.) Márkus József a nyiregyházi gyülekezet lelkipásztora emelkedett imára, melyben azért fohászzkodott az Urhoz, hogy ne az emberek dicsőítése legyen a konferencia célja, hanem az Ur akarata legyen mindenben nyilvánvaló. Imája után a vegyeskar énekelt, majd Márkus József üdvözölte a konferenciát. Beszédében utalt arra, amiért már imájában is kérte az Urat, hogy t. i. mindenben az Ur akaratának kell magunkat átadni. A Szentlélek számára ott nincsen hely — ugymond — hol embereket dicsőítenek. A Szentlélek embereket nem dicsőít, ellenben Istent dicsőíti. Ha Őt megfosztjuk dicsőségétől, nem szeretjük igazán. A lelkipásztor dicső szolgálata az Urat magasztalva Óhózzá vezetni lelkeket s adja az Ur, hogy ennek jegyében teljék a konferencia s e szent célra irányítva szemeit, köszönti a konferenciát.

Majd Tessényi János szuperintendens tv. a magyarhoni misszió nevében üdvözölte a konferenciát, örömét fejezve ki afölött, hogy ismét a vendégszerető nyiregyházi gyülekezetben tarthatjuk konferenciánkat és épen a nyiregyházi gyülekezet kápolnájában folyhat le az az egyházunk történetében fontos konferencia, amelyen édes hazánkhoz visszatért bácskai és bánáti testvéreinket üdvözölhetjük s velük együtt tanácskozhatunk s általuk jelentősen megnövekedett munkaterületünk.

A konferenciai prédikációt Hecker Adám bpesti lelkipásztor tartotta. — „Krisztus szolgálatunk Ura” — címen s a II. Kor. 11/2 alapján. Beszédében a lelkipásztor munkálkodásának alapfeltételeit hangoztatta, amelyek szükségesek ahhoz, hogy munkánk valóban az Ur nevében s Őérette legyen. Kiemelte, hogy gyülekezeteinket át kell adni Jézusnak. Nem vetélkedhetünk Jézussal a gyülekezet szeretetért. Sokszor kötve volnánk emberekhez és félünk megmondani szemükbe azt amit életükben kifogásolunk. Bosszankodunk fölöttük, de nem szólunk nekik, nehogy elveszítsük becsülésüket s eredményünket kockáztassuk. Pedig fel kell adni az eredmény keresését. Ameddig becsvágy van bennünk, nem lehetünk hűségesek az Urhoz. A prédikátor dolga a vetés, az Uré az aratás. Az Ur Jézus iránta való hűséget és engedelmességet keres. Sokszor gondjaink vannak olyan dolgok miatt, amelyek munkánkat kétségessé teszik, ahelyett hogy az Urra hagyatkoznánk. Fel kell adni az ilyen tépelődéseket, panaszokat és emeljük szemeinket az Urra.

A záróbeszédet dr. Melle Ottó püspök mondotta. Meleg szavakban emlékeztet meg arról a viszonyról, mely közte és a magyar munkánk között van. Az üdvözlő Istentiszteletet a nyiregyházi gyülekezet ének és gitárkarának szép játéka élénkítette. Szinte éjtszakába ment az idő, mire a hatalmas imaterem utolsó látogatója is eltávozott az első este után.

Csütörtökön reggel 9 órakor kezdődött az urvacsorai Istentisztelet, amelyet Tessényi János szuperintendens vezetett. Az urvacsorai beszédet „Apostoli irányvonalak konferenciánk számára” címen dr. Melle Ottó püspök tartotta. Róm. 12/9—12 alapján.

Már az első konferenciát is Urvacsorával tartották. Célja a szemeinket az Urra irányítani, Ki mintaképünk az életben és munkában. A felolvasott ige egy apostoli irányvonal a keresztényi életre. Csodálatos tanácsokat ad a gyakorlati élethez. A római levélben csodás ta-

pasztaletokról szól, amelyeket átélhetünk. Akiknek tapasztalatuk van, azoknak kötelességei is vannak. Különösen a prédikátoroknak, kiknek kötelességük jó példával előljárni.

De melyek ez irányvonalak? „A szeretet képmutatás nélkül legyen.” Jézus szeretetből halt meg. Ellenségei voltunk, de szeretetből, hogy megmentsen, meghalt érettünk. Jézus szolgálóinak egyedüli ismertető jele és főkövetelménye a szeretet. Pétert háromszor kérdezte: Szeretsz-e engem? Nem vizsgálat kért tőle, hanem szeretetet. És ezt a kérdést intézi hozzánk is: Szeretsz-e engem? De ez a szeretet képmutatás nélkül legyen. Képmutatás az, ha valamit másképp akarok mutatni mint ahogy az tényleg van. Ilyen volt a farizeus. És ha ma Jézus egy prédikátornak azt mondhatja képmutató — akkor annak vége. Az Ő szeme tüzláng. Tud mindent, azt is, amit ember nem tud és nem lát. Ő azt akarja, hogy olyan emberek legyünk, akik tisztán megállunk előtte. Vajha ez a szeretet teljesen betölthetne mindnyájunkat.

Isten szeretete szent szeretet. Ezért elválaszt a gonosztól. Szereti a bűnöst, de gyűlöli a bűnt minden formájában. Testit, lelkét. Minden bűntől iszonyodni kell és a konferencia alatt is őrizkednünk kell különösen a nyelv bűneitől. Egész valónk szentelt legyen.

A szeretet, e Krisztustól nyert drága ajándék, gyöngéd legyen. Mert a szeretet az Ur csodálatos ajándéka, az ördög el akarja venni. Nem bánja, ha nagy szónokok vagyunk, csak a szeretetünket elvehesse. Pedig ha nincs bennem, semmi vagyok. Vigyázzunk, nehogy az ördög szétszakítsa a szeretet kapcsolatát. A szeretetről nem beszélni, hanem azt érezni kell és ha ezt érezni fogjuk, úgy ez egy csodálatos konferencia lesz. Kérjétek hogy ezt adja az Ur nekünk.

„Tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek. (Róm. 12/10.) Ha olvasom, mintha a mi konferenciánkra írta volna az apostol. Előztek meg egymást a tiszteletadásban. Hogyan lehetne hitetek, ha becsülést vártok — mondja az Ur. Azoknak szól, akik magukra gondolnak. Nem szabad azon gondolkoznom, hogyan becsülnek, hanem azon, hogy én hogy előzhetem meg abban a másikat. A jeruzsálemi uton a maguk megbecsültetése fölött vitáztak a tanítványok és az Ur — megszorodott. És nehéz próbán mentek át, még megtanulták, nem arra gondolni hogyan ismerjen el a másik, hanem elismerni azt ami a másikban van és nem irigyelni a más ajándékát.

„Meg ne restüljétek” — mondja továbbá Pál. Különös ember volt az apostol. Fáradhatatlan s ha félholtra verték, tovább ment. Nem türt resteket, szorgalmat akart látni. Isten is szereti a szorgalmast. Senki sem kap nagy feladatot aki nem szorgalmas. Az Ur is munkából hívta el tanítványait. Nem megrestülni, nem megláradni, még ha az ellenség látszólag győz

is. Meg nem fáradni. Dolgozzatok reggeltől estig, mint Mesteretek. Gondoljátok meg továbbá, hogy az Ő szolgálatában minden fontos és ezt imával kell végeznünk. Azt tapasztaltam, hogy az egyes prédikátorok különbséget tesznek a munkában. Prédikáció előtt imádkoznak, evangelizációk alkalmával külön imaórákat tartanak, de ha pénzügyi dolgokról van szó, azt gondolják nem kell imádkozni. Ezt nem tartják oly fontosnak. Nagyon fontos tapasztalatom, hogy a szervező munka valamint az anyagot megszerezni éppen olyan fontos, mint a többi és ez is sok és mély imaéletet kíván, mert ha az Ur irányítja a sziveket, úgy minden könnyű. Ne legyetek ebben sem restek.

„Lélekben buzgó legyetek” — Ez a belső tűz, melyet birnunk kell, mely üz és hajt a szent szolgálatban, éppen úgy mint az örvendezésre a reménységben, melynek hirdetői vagyunk. Azután mennyire szükséges a türelem. A ma gyermeke ideges, türelmetlen, kell hogy az Ur által győzedelmeskedjünk ezen is. És végül fontos az álhatatosság az imában. Tartások ki az imádkozó életben. Az Ur segítsen, hogy ezen irányvonalakat szemünk előtt tartassuk.

* * *

Püspökünk mélyen szántó beszéde után, hosszú sorban járultak az Ur asztalához először a gyülekezetek lelkipásztorai, majd a közösség. Az Istentisztelet után, még mielőtt a hitmélyítő óra kezdődött volna, dr. Melle Ottó püspök állott fel szólásra és kijelentette, hogy mielőtt bibliaórát tartanánk, egy hivatalos ülést tartunk, melyen a 14-ik kérdést tárgyaljuk. Ez a kérdés így hangzik: — Más konferenciából mely prédikátorokat helyeztek ide? — E kérdésre a Bácskából és Bánátból áthelyezett 8 prédikátor neve volt a válasz. Sebele György szuperintendens, Drumm Ferdinánd, Drumm Adolf, Grailling Fülöp, Lichtenberger Vilmos, Lichtenberger Theodor, Stahl Lőrinc és Takács Antal. Ünnepeyes csöndben jelentette ki a püspök, hogy e 8 testvér a magyar évi konferenciába áthelyezve, ugyanazon joggal bírnak itt is, mint amilyen joguk az előbbi konferenciában volt. Egyházunk életében történelmi pillanat volt ez. Munkánk jelentősen gyarapodott. Mint később Sebele György superintendens jelentéséből kitűnt, e nyolc prédikátoron kívül magyarországi munkánk lélekszámban kétszeresére növekedett, továbbá egy diakonissza anyaház, egy kórház, egy árvaház és aggok otthona került hozzánk, mint az Ur csodálatos kegyelmének bizonyítékai.

(Folyt. köv.)

KÖSZÖNET. A zentai házra a következő összeget kaptuk eddig: Ujvidék, Tiszakálmánfalva 83' — Cservenka, Szenttamás és Ókér 32' — N. N. 50' — Pengő. Hálás köszönet.

(T. A.)

A nyiregyházi évi konferencián résztvett prédikátorok és laikus kiküldöttek.
Középen dr. Melle Ottó püspök (Berlin) a konferencia elnöke ül.

A délutáni Istentisztelet után, melyben bácskai prédikátor testvéreink tettek bizonyosságot az Ur mentő kegyelméről, püspökünk az alábbi elhelyezési jegyzéket olvasta fel.

A prédikátorok és munkahelyeiknek jegyzéke 1941–42. évre.

Tessényi János, szuperintendens és kincstáros.

ELSŐ KÖRZET:

Tessényi János körzeti felügyelő.

Budapest magyar gyülekezet: Schmidt János.
Budakeszi: Tessényi Zoltán.
Dombóvár: Dobos János.
Kaposvár: Liebstockl Jenő és Rémay Mária.
Pécs és Borjád: dr. Szalós Artur.

MÁSODIK KÖRZET:

Sebele György körzeti felügyelő.

Cservenka és Ókér: Lichtenberger Theodor.
Homokos: Grailing Fülöp.
Óbecse és Zenta: Takáts Antal.
Nagybecskerek: Stahl Lőrinc.
Szeged: Hecker Henrik.
Ujverbász és Szeghegy: Drumm G. Adolf.
Ujvidék és Mitrovica: Sebele György és Kettenbach Berta.
Versec: Drumm Nándor.

HARMADIK KÖRZET:

Hecker Ádám körzeti felügyelő.

Budapest német gyülekezet: Hecker Ádám.
Györköny: Zimre Gyula.
Miskolc: Löbel János. ✕
Nyiregyháza: Márkus A. József.
Ungvár: Haszits János.

A Békeharang szerkesztője: Tessényi János.

A szociális munka országos igazgatója: Tessényi János.

A budapesti otthon felügyelője: Hecker Ádám.

A Bethánia szanatórium felügyelője: Sebele György.

A Tábor szanatórium és gyermekotthon felügyelője: Tessényi Zoltán.

A szenttamási árvaház vezetőnöje: Takáts Stefike

A diakonisszák beosztása:

Ujvidék: Simon Lujza főtestvér, Simon Emma, März Margit, Kettenbach Berta, Lamnek Krisztina, Pásztás Franciska, Deringer Rózsa, Stötzer Kató, Takáts Aranka testvérek.

Budakeszi: Babic Ilonka, Mészáros Mária, Csomai Julia, Koch Zsuzsána, Szcuka Éva, Greksza Ilona, Horváth Veronka testvérek.

Hálaadás.

(Aratási ünnep előtt)

Pál apostol mondja, hogy bővelkedjünk a hálaadással. Vannak emberek, akik mindig csak a bajokat látják, de azt a sok jót és szépet, amit a jó Isten ad, azt nem veszik észre. Például: Reggel felkelek, jót aludtam, komolyokom van a hálaadásra, hány szegény beleg nem tudott aludni a fájdalmaktól, és hány ember nem tudott aludni a gondoktól. De egy istenfélő ember tudja, hogy minden gondját hitben Istenre vetheti.

Már reggel fényesen süt a nap, Uram hálát adok Néked, hogy ilyen szép napsugaras reggelt adtál. Vagy esik az eső, ezért is hálát adok Néked, ezért az áldott jótékony esőért, hiszen erre is oly nagy szükség van. Ha itt falunkon száraz időben egy-egy autó végigszárguld, porfelhőbe borít mindent. Oh, mennyire kérjük ilyenkor az Urat, hogy adjon esőt és megjön az eső és felüdit mindent. És a nagyvárosban lemossa a sok kormot, piszkot a háztetőkről és a járdákról. A termőföldeknek a korai és késői záporok, áldott esők ezek.

Jól el tudtam végezni a munkám, meggyógyultam a betegségemből, az Ur örömet, békét adott szívembe, hálát adok. Hálával áldozzál az Istennek és teljesítsd a Felségesnek fogadásaidat — mondja a zsoltáíró. Nagy hálával tartozunk az Urnak, hogy ebben az esztendőben is megadta nekünk a föld termését. A római levélben olvassuk, az első részben: Mert bár Istent megismerték, mindazonáltal nem mint Istent dicsőítették Őt, sem Néki hálát nem adtak; annakokáért adta is őket az Isten szívük kívánságaiban tisztátalanságra. Íme az engedetlenség és hálátlanság szomorú következménye. Isten odaadja a bűnre az engedetlen hálátlan embert.

Isten nagyon szeret téged és ez kell, hogy hálát szeretetet ébresszen a te szívedben Ő iránta. Jézus legjobb Barátod, lelked Völegénye. Aki hittel eljegyzett tégedet Magának örökre. Most is ki akar vinni téged a pusztába, a csendességbe, hogy a szívedre beszéljen, hogy megismeresse Magát veled, hogy felismerd, hogy az Ur a te legnagyobb Jóltevőd. Aki annyira törődik veled, hogy még fejed hajszálait is számon tartja. Igen, a hálaadás és dicséret gyakran hangozzék az igazak hajlékai-ban. „Dicsérd oh Sion a te Istenedet. Menjetek be az Ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicsérekkel — mondja a 100. zsoltár.

Mikor az Ur Jézus a tiz bélpoklost meggyógyította, csak egy jött vissza a tiz közül, hogy hálát adjon. A legtöbb ember hálátlan, Isten kezéből csak elveszi a sok jót, de nem köszöni meg. De a hálás ember, boldog ember; mert a hálaérzete mindig örömet kelt a szíven.

Aztán kedves Testvérem, hálátad ne csak abban mutasd ki, hogy imádban megköszönöd Isten jóságát, hanem anyagiakban is tedd meg, amit megtehetsz. Hiszen ezzel nem rövidülsz meg, Isten annál jobban ki fogja árasztani áldását rád, Ő még nem maradt adósa senkinek. Tábita azzal mutatta meg háláját Isten iránt, hogy a Joppé városbeli szegény özvegyeket ruházta. Az istenfélő kapernaumi százados a zsidóknak egy zsinagógát építtetett. A sunemita saját házában egy szobát rendezett be Elizeus próféta számára, hogyha arra jár legyen neki szállása és mindig megvendégelte őt ha betért hozzájuk. „Tiszteld az Urat a te marhádból és egész jövedelmed zsenegéjéből.” Pétdab. „A jókedvű adakozót szereti az Isten.” II. kor. 9. 7. A könyörülő vidámsággal mivelje az adakozást — mondja a római levél 12. része. „Jobb adni, mint venni” — olvassuk a Szentírásban.

Édesanyám mondta nekem többször: „Én nem tudom, ide is adok, oda is adok és ahelyett, hogy kevesebb lenne nekem, mindig több lesz.” Igen ez az csodálatos, titokzatos isteni áldás; az Ur, az aki titkon néz, megfizet nekünk nyilván.

Milyen hálával tartozunk mi hívők az Ur iránt, hogy drága szent Igéjével megajándékozott bennünket és kegyelmet adott egy új életre. Ezt mindennap mélységes hálaérzettel köszönd meg az Urnak. Köszönd meg szíved mélyéből a legnagyobb hálával és tisztelettel Jézusnak, hogy a dicsőség trónját otthagya éreztünk és lejött erre a bűnös, elátkozott földre, hogy itt éljen és szenvedjen érettünk. Valóban egy örökkévalóságra van szükségünk, hogy ezt méltóképpen megköszönjük az Urnak.

Adjatok hálát az Istennek, imádkozzatok szent nevének.

Hirdessétek dicséretét és minden jótéteményét... R. M.

Szerkesztői rovat.

MOST A KONFERENCIA UTÁN Isten iránti hálával gondolunk vissza a nyiregyházi áldott napokra. A jó Atya meghallgatta gyermekeinek könyörgését. Ő valóban gazdagon megáldott mindnyájunkat és különösen a prédikátoroknak adott új meglátásokat. K. püspökünk az ő gazdag tapasztalatainak tárából sokat nyújtott nekünk. Így mindnyájan hálattal szívvel és szent lelkesedéssel tértünk vissza munkahelyünkre. Adja az Üdvözítő, hogy új odaadással hiven tudjunk neki szolgálni és szolgálatunk gazdag gyümölcsöt teremjen az örökkévalóság számára.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár. Nyomdáért felel: Henezer István.